

נעמי ושודי רוזנברג
צילום ובימוי

אלכס

והתאומות

מי שמסתובב הרבה במועדון בנתניה בשעות הערב, מכיר ללא ספק את המבקר הקבוע של המקום, **אלכס באוכמן**, בנו של יהלומן נתנייתי מפורסם, ובן-המקום מאז לידתו. ובכן, לאלכס הנה יש סיפור-אהבה ממש מהסרטים היפים. המאושרת היא אחת מתאומות שבוע-האופנה.

את זה **ששורי ונעמי רוזנברג** היו תגליות-האופנה השנה. כולם כבר קראו, ראו ושמעו. אבל זה שאלכס גבה-הקומה ושחור-השיער הוא החבר הצמוד של נעמי כבר יותר משמונה חודשים, זה, רבותי, סקופ פרטי שלי.

ואיך אתם חושבים ששתי התאומות הגיעו לענייני המסלול, אם לא דרך מצלמתו של אלכס זה? כן, הבחור הוא צלם. זה התחיל כתחביב, וכיום הוא יושב על תקן של מומחה. אחרי שנה של השתלמויות באמריקה הוא מבין ויודע הרבה על הצילום, ומבין גדול גם ביופי, כשהוא רואה אותו לנגד עיניו, את צמד האחיות הוא ראה, ומאו אינו מפסיק לראותן אפילו לרגע. הוא הולך עם נעמי לכל התצוגות והצילומים, וכך הפך, בלי ידיעה, הסוכן האישי הצמוד שלה. שני אלה, המבלים כימעט מדי ערב, לוקחים לפעמים לביילויים גם את התאומה השנייה, שלה עדיין אין חבר צמוד ורציני, אבל לעומת זאת, יש אלכס, המשמש כהן הטוב לכל בני-הבית.

שוב יש לי בשבילכן רווק מקסים, מבור קש וצנוע. בעיקר צנוע: אם תשאלו את **יהודה תמיר**, הזמר, אם הוא מודה שהוא יפה ופופולרי, הוא יוריד את ראשו בצניי עה ויגיד: לא!

יהודה הוא בעל קול-הבריטון ששר עם **גלי עטרי** את השיר הללויה שזכה בפסטיבל-הזמר, ואם יהיה די חזק אולי גם יקח את המקום הראשון באירוויזיון.

הבחור הוא בן 25, מול דלי, גבה-קומה, ארוך-שיער הכסוף בצדדים, ובעל חיוך שובה-לב. יהודה הוא יוצא צוות-הווייטינג, ומאו ועד היום הופיע וזימר, רק אנחנו

יהודה תמיר (וגלי עטרי)
חיטבה ואופנוע

שעלת זה לא

מחלת ילדים

חולה בשעלת, או מה פיתאום שעלת? הרי שעלת היא מחלת ילדים בכלל!

או יוגה תספר לכם שהיא כבר משי-תעלת זמן רב, ואחרי שהיא עברה סידרה של בדיקות וצילומי-ריאות וכו' וכו', ורצה מרופא אחד לשני, וכולם-כולם לא גילו מה בעצם הסיבה לשיעול מחריד וממושך זה, הגיע אחד מגדולי-הרפואה בארץ למסקנה שליוגה יש שעלת, וזה כמר

אם תראו בימים אלה את **יוגה עטרי** יפה מסתובבת ברחוב כשהיא משתעלת בחזקה, אל תשאלו אותה מה קרה לה, כי במילא תשמעו מייד את התשובה שהיא

הוא אשף-מיטבח. הוא אוהב את זה, ומדי מין אליו הביתה חברים כדי שיהיה לו למי לבשל.

נו, מה תגידו? משהו מיוחד, לא? אבל יש בכל זאת בעייה. משום-מה הבנתי שיש איהושהי חברה אי-שם בשטח, אחת כזאת שהוא הכיר עוד מהימים של בית-הספר בחולון. מיי-מה-מו הוא לא מוכן להגיד בשום אופן. הוא רק אמר שזה כבר הרבה זמן, אבל מה הרבה זמן איני יודעת, ולא אתפלא אם גם הוא לא יודע.

לא ראינו אותו עד להופעת-הבכורה שלו בטלוויזיה.

הוא גר בדירה שכורה בצהלה, מאהב בצמחים, בעצים ובפרחים, שאותם הוא מגדל, יושב לו שעות, משקה, מטפל ומטפח. הוא גם משוגע לאופנועים, ויוצא לנסיעות של שעות על גבי האופנוע שלו, כשמאחוריו מישהו, ולא חשוב מי מחזיקה חזק, והרוח מנספת בנשמה. הספציאליטה שלו הוא הבישול. הבחור

לילה על ספסל

דואגת. הרי לילי לקחה עימה רק בגדיים וחלוק — היכן היא יכולה להיות? גם אם נכנסה לחדרו של מישהו, היתה כבר צריכה לחזור! אולי טבעה בבריכה? אולי חטפה התקף-לב? מירי שמה על עצמה חלוק ועלתה למעלה. אבל הבריכה היתה סגורה על מנעול, ושום נפש חיה לא היתה בסביבה. בלית ברירה, הלכה מירי לישון, בשש בבוקר התעוררה. לילי חזרה, בבגדיים ובחלוק, ופניה העידו עליה שעברו חוויות גוראות.

מה קרה? לילי שחתה בבריכה, ואחרי-כך הלכה לבית-השיי מוש בחדר החלפת-הבגדים. בינתיים נעל שומר-הבריכה את הדלתות. שום דפיקות וצעקות לא הועילו — לילי נשארה סגורה עד הבוקר, כאשר השוער מצא אותה שוכבת על ספסל-יעץ קשה, רועדת מקור. כדי למנוע שאלות מטרידות, התחזתה לילי כמירי וחזרה לחדרה.

מירי זעמה ורצתה להגיש תלונה, אבל איך עושים את זה כאשר לילי כלל לא היתה אורחת רשומה במלון?

בוה לא נגמר העניין. כעבור שעה, כאשר מירי יצאה מן המלון לטיסה הבאה, המתין לה המנהל בשער, התנצל לפניו בשפע דברי-נימוס על שנסגרה כל הלילה בבריכה, וגם נתן לה פיצוי: תלוש לארוחה אחת במלון!

מולה של לילי היא שיש לה בעל המצוייד בחושה-הומור שופע. מי יודע מה היה בעל אחר חושב על הרפתקה שכזאת?

זה קרה בבית-מלון מפואר, באחת מערי אירופה, שם מת-אכסנים צוותי-האוויר של אל-על בין טיסה לטיסה.

דיילת אחת, נקרא לה בשם **מירי**, לנה שם באחד מלילות השבוע שעבר. חברתה הטובה, נקרא לה **לילי**, באה לבקר אותה ונכנסה לאותו חדר. היא לא נרשמה למטה בקבלה.

התקרב הערב, ונשאלה השאלה: מה יכולה אשה תוססת ושר-פעת-מרץ כמו לילי לעשות? שאלו קפטן אחד אם הוא רוצה ללכת לתיאטרון, אבל הקפטנים של אל-על בדרך כלל מעדיפים קוינו על פני תיאטרון. גם קפטן שני גילה חוסר-עניין מובהק ביצירות-אמנות מסוג זה.

הסתכלה לילי בשעון, ראתה שהשעה היא 8.30 בערב, ויש עוד חצי שעה עד לסגירת בריכת-ההשחייה המחוממת, הנמצאת בקומה העליונה. היא החליטה להוציא את המרץ בספורט. לבשה בגדיים, שמה עליה חלוק, ועלתה לשם. ואילו מירי שכבה לחסוף תנומה קלה לחצי שעה. אחרי הטיסה המייגעת.

לפתע התעוררה מירי, וראתה שהשעה היא כבר 11 בלילה, ולילי עדיין איננה. כל הכבוד, חשבה בלבה, בוודאי תפסה לה מישהו ומבלה איתו. כשמחשבה מעודדת זו בלבה, הסתובבה במיטה וחטפה עוד תנומה קלה.

כשהתעוררה היתה השעה כבר 1 אחרי-חצות, ועדיין אין סימני-חיים מלילי, כשהגיעו מחוגי השעון ל-3 בלילה, החלה

יוגה עטרי
שיעול וסיוטים

בן מפריע לה להופיע, וגורם לה סיוטים ואי-נעימות. אבל לשימחתה, ולשימחת כולם, השעלת היא כבר בשלביה האחרון, נים, כך שכולם יכולים להירגע. בקרוב היא תחזור להופיע על הבמה.